

Objectiu: qualitat

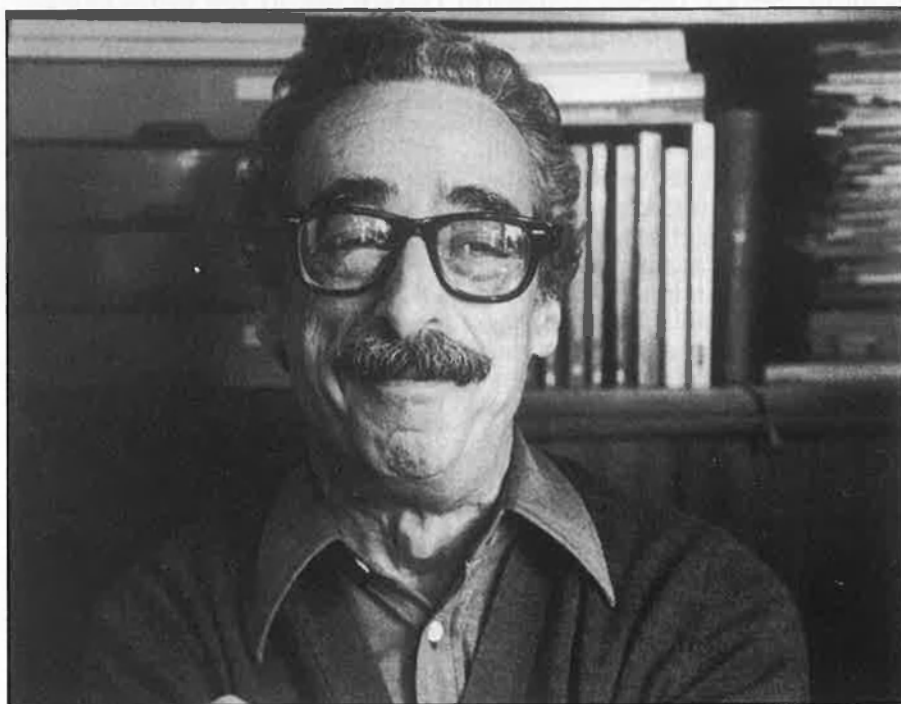
En l'edició d'enguany s'ha aconseguit revitalitzar uns premis que, malgrat els seus 21 anys d'existència i un gran prestigi, havien perdut poder de convocatòria

sense cap argument. Només els assessors jurídics de la Fira van desvetllar que s'havia obstaculitzat des d'instàncies «de molt amunt» de la ciutat l'accés de la BIAF al circuit firal de Barcelona.

Diferents intents de fer participar l'ajuntament o d'apropar-se a l'Olimpiada Cultural han estat de la mateixa manera rebutjats. «Fa pocs dies —ens diu—, ens han denegat el permís per a posar banderetes dels països estrangers participants a alguns indrets de Barcelona», actitud una mica insòlita si considerem que, a més, entre el 20 i 25 de setembre, la ciutat celebrarà les festes de la seva patrona, la Mercè. «Potser és certa —continua— l'opinió que m'han transmès els galeristes de Consell de Cent (els més acreditats del circuit barceloní) que l'alcalde Maragall no vol aquest fòrum».

Com si es tractés d'un joc de complicitats, un altre organisme important hauria desaconsellat la participació a diferents galeristes a la BIAF'89, segons representants d'aquesta empresa. Es tracta de l'organització d'Arco, de Madrid. Els motius serien més clars; la competència, però, no justificaria algunes mesures adoptades pel comitè de selecció d'Arco, que sembla que ha comunicat per escrit a diferents galeries estrangeres que han participat habitualment en ARCO des de l'any 1982, la seva exclusió d'Arco'90 poc després de fer-se pública la participació d'aquestes galeries a BIAF'89. Aquest seria el cas, per exemple, de la galeria francesa Cupillard, de Grénoble, entre altres.

Totes dues posicions són prou injustificables. D'una banda, l'actitud d'Arco és d'un provincianisme i una estretor alarmants. Només a França hi ha cinc fires d'art diferents: a més de les tres de París, n'hi ha una a Niça i una altra a Tolosa; a Alemanya n'hi ha tres: Frankfurt, Colònia i Düsseldorf; a Bèlgica, dues; i a Itàlia, quatre o cinc. Sembla que a l'estat espanyol hi hauria d'haver lloc per a dues o inclús per a tres, si comptem la Fira de València, molt més local. I si més no, s'ha demostrat que Barcelona és el principal punt de dinamització d'aquest mercat, la qual cosa justifica amb escreix la seva introducció en el circuit firal internacional. Però més alarmant seria l'actitud de l'Ajuntament de Barcelona, la inhibició del qual podria interpretar-se com un inexplicable conformisme a acceptar relegar Barcelona a segona capital cultural de l'estat, quan el seu paper en el món cultural i artístic ha estat, al menys al llarg del s. XX, capdavanter. □

Manuel de Pedrolo, primer guanyador del 'Prudenci Bertrana'.

Martí Batlle

L'edició d'enguany dels premis literaris de Girona, entre els quals destaca el «Prudenci Bertrana» de novel·la, pot fer oblidar la polèmica sobre la seva gestió a causa de les poques obres que rebia, després que hagi registrat la participació més alta des dels seus començaments amb un total de 133 originals presentats en els cinc premis de què consta. Part de l'èxit és degut al fet que, per primera vegada, les bases del «Prudenci Bertrana» accepten la participació d'obres presentades sota pseudònim. Aquesta, però, no és l'única de les causes de la major acceptació del concurs, ja que la nova línia de projecció dels premis, que va difondre les bases gairebé immediatament després de l'atorgament de l'anterior, i la possibilitat que l'obra guanyadora del premi de novel·la sigui traduïda al francès, ha fet que el «Bertrana» rebés un total de 38 originals, 17 dels quals sota pseudònim, mentre que la mitjana de participació en aquest premi al llarg dels seus 21 anys de funcionament, havia estat de 12, i en els dos anys anteriors sols es presentessin 8 i

9 originals. Els altres premis, el «Miquel de Palol» de poesia, el «Carles Rahola» d'assaig, el «Ramon Muntaner» de narrativa juvenil i el «Francesc Eiximenis» d'assaig religiós, també han incrementat notablement la seva participació, i el total, junt amb el «Bertrana», de 133 obres, és prou important, ja que mai s'havien assolit els cent originals en el conjunt dels premis. Pel que fa a la procedència, hi ha una presència important d'obres procedents del Principat, amb 124 obres, mentre que de la resta dels Països Catalans arriben 7 originals del País Valencià, 4 de les Illes, i 4 de la Catalunya Nord, a més de 2 escrits per catalans residents a Londres i un d'Indiana, als Estats Units. El Premi Prudenci Bertrana, amb una dotació econòmica de 2 milions de pessetes, l'han guanyat autors consagrats a la literatura catalana com és el cas de Manuel de Pedrolo, primer guanyador, o els de Quim Monzó, Terenci Moix o Baltasar Porcel, noms que juntament amb l'exigència de qualitat que sempre ha tingut, i que ha fet que el concurs fos declarat desert en moltes ocasions, han donat al premi un pes important en la literatura catalana actual. □

DOMENECH UMBERT